

Dã Quỳ ơi! và Ban Mê

huongkiuloan

(Dã Quỳ)

Bài thơ Tháng Ba, Ban Mê của Như Thương, đầy những ngậm ngùi, xót xa về nơi thân yêu của tác giả sống từ bao năm, nhưng 1975 đã đầy bom đạn, chết chóc ... Bài thơ đau buồn đó khiến tôi nhớ đến ba người thân của đại gia đình, đã hy sinh trong những trận chiến bảo vệ miền nam tự do máu yêu. Và tôi làm pps Tháng Ba Ban Mê, một tưởng niệm đến các chiến sĩ VNCH đã xả thân, xương máu vì tổ quốc. Và nén hương cho người em út 26 tuổi, trong gia đình của OX, đã tử trận ngày Ban Mê Thuột thất thủ.

Rất tiếc ngày xưa tôi không phải là phóng viên chiến trường, để có được những hình ảnh về quân đội do chính mình chụp --Nên nay khá vất vả, khi tôi không

muốn mượn những ảnh trên internet. Vậy phải dùng những ảnh nào thay thế cho câu chuyện về quân đội mình phải dùng những ảnh nào thay thế cho câu chuyện về quân đội đây? do đây tôi cố xoay xở trong khả năng riêng của mình, làm sao để diễn tả được những gì ta muốn nói. Tôi đã dùng một bức hoa Dã Quỳ, với tiêu đề: lau nước mắt, tôi chụp bức đó khi đi bộ, bức ảnh có một cánh hoa vắt qua mặt như đang che dấu một nỗi buồn nào--tôi "shot" bức hình đó từ lâu--thông thường người ta hay chụp những đóa hoa toàn vẹn về đẹp, nhưng tôi lại thích thâu vào máy những gì bất thường, với góc nhìn riêng, do đây đọt hoa dã quỳ ở ven sông và ven lối đi này đã cho tôi nhiều bức đặc biệt. Với các tiêu đề: Đối mặt, "mi" nhé, đối hờn, quay lưng, tìm nắng...v.v...

Năm 2009, là năm tôi đi bộ nhiều nhất, vì mới bị thông tin năm trước. Con lối nhỏ ven sông gần nhà, chỉ vài phút là ra đến sông, từ cây cầu thứ nhất, nếu tôi rẽ tay trái, lối đi cạnh dòng sông này dài ba cây số, tận cùng là một đập nước. Còn nếu tôi rẽ tay phải, con đường sẽ dẫn tôi lên đến trung tâm của thành phố. Thành phố tôi cư ngụ có hai con sông chính : Big Arkansas và Little Arkansas, hai con sông đôi khi chảy song song nhau, chỉ cách một con lộ, có khúc sông lại tách riêng để qua ngã khác, và luồn lách qua nhiều cây cầu trong phố. Tôi còn nhớ bức ảnh "Lau nước mắt" tôi đã chụp được hôm đi về phía tay phải, vừa chui qua gầm cầu để lên lối đi cao hơn, thì tôi thấy đám dã quỳ bé nhỏ ở cuối bãi cỏ hoang, chắc chắn chả ai thèm để ý đến chúng, vì mọc chen lẫn với những loài hoa dại khác. Dã Quỳ có lẽ là loài hoa

Hương Dương dại, vì chúng cũng xoay mặt tìm ánh mặt trời.

Hương Dương! những đóa hoa to hơn cả mặt người! Hoa bạt ngàn đến tận chân trời, đó là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy những cánh đồng hoa này, đẹp quá mức.

Tôi có nguyên một file ảnh về loài hoa này, chụp mấy trăm hình mà không chán, nhân dịp đi về miền quê đã gặp đúng thời điểm mấy nông trại họ trồng hướng dương, để lấy dầu ăn. Từ bao năm khi xem các tạp chí của Mỹ, thấy một số ảnh về cánh đồng hoa vàng, tôi mê quá, đó là loại hoa của KS, mà sao chả bao giờ mình được nhìn thấy như vậy? Rồi dịp may đó đã đến : Tháng Chín, năm 2009, nên tôi "shot" được group ảnh về hoa Hương Dương. Nhưng sau năm ấy, các cánh đồng chỉ là đậu nành hay các hoa màu khác, vì mấy năm liền, có dịp đi qua nơi đó, cũng tháng Chín, nhưng tôi không còn được nhìn thấy những biển hoa Hương Dương nữa!

(Đất phủ Hoàng Hoa)

(Họ hàng nhà Cúc?)

Dã Quỳ! cái tên nghe đáng yêu làm sao! đối với tôi, hoa Dã Quỳ đẹp hơn hoa Hướng Dương, duyên dáng hơn, vì chúng mảnh mai hơn, chắc chúng có giòong máu họ hàng xa mấy đời của hoa cúc ? (=:

(Dã Quỳ ven sông)

Dã Quỳ thường tự sinh tồn ở ven lối nhỏ bên đường, hay trong những bãi cỏ vô chủ, chúng mang màu vàng hoàng hậu điểm trang cho những nơi đất hoang. Tôi đã thu nhiều ảnh về hoa Dã Quỳ bằng chiếc máy Kodak nhỏ trị giá chưa quá 130 \$ thay thế chiếc máy ảnh Olympus đắt tiền bị rơi bể năm 2007 trong chuyến đi DC tham dự Trung Vương đại hội. Chúng tôi tíu tít chụp ảnh, đưa máy nhờ mấy ông bấm chụp dùm, và chiếc máy bất hạnh bị rớt xuống nền xi măng! Ngày hôm sau tôi phải tức tốc bắt KT, cô bạn ảnh, đưa ra Best Buy để mua ngay cái khác hầu có máy hình mà chụp buổi họp bạn, thế là cái Kodak P&S này về với tôi, vì máy đang được bán sale.

Chiếc Kodak bé nhỏ đó, nó theo tôi đi bộ mỗi ngày, nó theo tôi đi cả hai phía: Rẽ trái hay rẽ phải đều có những bãi đất hoang với hoa dã quỳ, nhưng phía trái có hoa mọc ven sông, và ở trên triền dốc cao, nơi đó hoa dã quỳ đang khoe sắc vàng trong nắng. Tôi thích chụp hoa dã quỳ từ vùng này hơn, vì tôi sẽ lấy hậu cảnh là con nước mênh mông. Hai năm đầu (2008-2009), khi mới bắt đầu lao vào thú vui nhiếp ảnh này, chiếc máy nhỏ gọn nhẹ, bỏ lọt túi áo đó đã giúp tôi ghi lại biết bao hình của tạo vật chung quanh. Nó giúp tôi thu những gì tôi nhìn thấy trong những ngày lang thang, như bức ảnh dưới đây.

(Soi bóng)

Sau này, mua nhiều máy ảnh P&S loại khác, và mấy máy DSLR của Nikon, Canon..v.v.. lúc đó nó mới được "về hưu" nằm dưỡng lão trong một ngăn tủ. Nhiều người hỏi tôi sao giữ những máy không còn dùng đến? Cho chúng đi, hoặc bán rẻ trong Ebay...v...v... Không, tôi không muốn làm thế, tôi coi chúng như những "người bạn" của tôi, vì chúng đã theo tôi ngày mưa, ngày nắng... của mấy năm liền. Chúng giúp tôi khỏi nhàm chán khi phải đi "đo đường, đếm bước" vì sức khỏe, bởi tôi ghét phải leo lên cái treadmill ở các phòng tập thể dục. Khi cần tặng em, cháu.. hay bạn còn ở VN, tôi đã mua máy khác. Tôi không muốn xa những máy đã dùng, vì chúng đã gắn bó với tôi trong một giai đoạn nào của thú

chơi nhiếp ảnh, chúng là một phần kỷ niệm trong tôi.

(Lối mòn ven sông)

Rồi đông về, cỏ khô sức sống, chỉ còn màu nâu nhạt, đám cỏ ven đường có gì đẹp nữa? màu xanh tươi mát đã trốn mất rồi, nhưng với tôi, dù tạo vật trong trạng thái nào chúng cũng có nét đẹp trời ban, nếu ta nhìn được ra điều ấy.

Một số người đi bộ giống tôi, đôi lúc họ đã quay đầu nhìn tôi với vẻ tò mò lẫn ngạc nhiên, khi thấy tôi đứng chụp những bụi cây khô xơ xác ven lối đi, hoặc bãi cỏ cháy ...có gì để chụp? những thứ xấu xí đó?

Nhưng chúng đã giúp tôi minh họa một điều gì đó khi cần (bạn đã, sẽ gặp chúng trong một số slide show của HKL).

Tạo vật và tôi, như có một sự gắn bó và cảm thông, được ban tặng bởi thượng đế. Nhất là khi ta dùng tấm lòng chân thật cư xử với nhau, đâu phải chỉ khi chúng đẹp, giàu sức sống, lộng lẫy của nhan sắc, tôi mới tìm đến, rồi khi tàn sức sống, héo mòn, ta quay lưng? Không, không, tôi vẫn trân trọng, yêu quý chúng ngay cả khi chúng rũ chết, với tôi, chúng vẫn có chỗ đứng trong một góc nhìn riêng.

(Tóc bạc của cỏ)

Và dù chúng phải trở về với lòng đất, thì hình ảnh chúng vẫn được tồn tại trong kho hình của HKL và các Slide show để chia sẻ với bằng hữu.

Hương Kiều Loan
(Trích: Theo Những Bước Chân)